

на второ дъсетилѣтие, слѣдъ дъсетилѣтието, за което той бѣ назначенъ съгласно членъ 39 отъ конституцията.

Но и това не стигаше. Подъ прѣдлогъ, че той не ще се убѣди въ довѣрието на народа къмъ него, ако би продължението на пълномощието му да не бѣде санкционирано отъ неговото всеобщо гласуване, Бонопартъ поръча на двамата си другари да издадѣтъ постановление, щото въ всичкитѣ общини да се откриятъ подписни листове за гласуването на слѣдующия въпросъ: „да бѣде ли Наполеонъ Бонопартъ избранъ за консулъ до животъ“? Три милиона и половина гласове възложиха нему тая *нова жертва* (2 августъ 1802 година).

Два дена слѣдъ туй, чрѣзъ единъ други сенатусъ-консултъ, той доби правото да си назначи наслѣдникъ. „Колкото се отнася до наслѣдствеността на първата длъжностъ въ държавата, каза той по тоя случай прѣдъ държавния съвѣтъ, тя е нелѣпа и несъвмѣстима съ принципа на народното върховенство“. Почти по него време, на въпроса прѣдложенъ на шега отъ жена му: „кога ще мя направишь императрица на Галитѣ?“ той пакъ отговори: „Това сѣ праздни приказки“.

А мѣжду това той продължаваше да издига трона, на който искаше да сѣдне върху развалинитѣ на сички либерални и демократически учреждения. Той обаче тъй бѣ пристрастенъ къмъ деспотическитѣ си идеи, щото укоряваше бившитѣ членове на Учредителното Събрание, че тѣ унищожили монархическата власть, когато имали намѣрение само да я ограничатъ, — и всичкитѣ му желанія бѣха насочени да я възстановятъ.

Амиенския трактатъ възвърна на Франция колонитѣ ѝ, изгубени прѣзъ време на войната. Бонопартъ веднага възстанови тамъ робовладѣянieto и търгътъ съ чернокожитѣ „съгласно законитѣ и регламентитѣ прѣдшествовавши 1789 година“. Тукъ вече повръщанieto къмъ стария режимъ бѣше ясно формулирано. Острова